

Arrest

nr. 126 521 van 1 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 6 juli 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 6 september 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 maart 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 6 maart 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.09.2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Irak

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3" van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de maanden juni-augustus 2013 voor.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976. De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Dit soort arbeidscontract is een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Een dergelijke tewerkstelling garandeert niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan bovenvernoemde vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan

hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting wordt niet betwist dat verzoeker op 13 maart 2014 een meervoudige asielaanvraag indiende, die op 27 maart 2014 in overweging werd genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd vervolgens op 3 april 2014 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De Raad benadrukt dat de afgifte van deze tijdelijke verblijfstitel niet verenigbaar is met het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten en impliciet doch zeker de opheffing van dit bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 8 maart 2012, nr. 218.387). Verzoeker toont ter terechtzitting niet aan dat hij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre dit het bevel om het grondgebied te verlaten tot voorwerp heeft.

3. Onderzoek van het beroep wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft

3.1. Verzoeker voert in een enig middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1.

De aanvraag van de verzoekende partij tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd afgewezen omwille van het feit dat de partner van de verzoekende partij, mevrouw [...], niet over regelmatige, stabiele en voldoende inkomsten zou beschikken.

Er wordt verwezen naar het gegeven dat de partner van de verzoekende partij tewerkgesteld is onder artikel 60 §7 van de O.C.M.W.-Wet (de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn).

2.

De partner van de verzoekende partij, mevrouw [...], is, zoals reeds vermeld, tewerkgesteld via het artikel 60 van de O.C.M.W.-Wet.

Mevrouw [...] geniet aldus inkomen uit werk.

De tewerkstelling via het artikel 60 van de O.C.M.W.-Wet heeft in eerste instantie tot doel de betrokkene voldoende werkervaring te laten opdoen, zodat betrokkene na afloop van deze tewerkstelling op een vlotte manier werk kan vinden op de reguliere arbeidsmarkt. Slechts in het geval dit niet mogelijk zou zijn, zou betrokkene genieten van een volledige uitkering.

Gelet op de tewerkstelling van de partner van de verzoekende partij, kan het inkomen van de partner van de verzoekende partij niet beschouwd worden als 'leefloon' (i.e. een financiële hulp die het OCMW toekent aan een persoon die aan de voorwaarden voor het recht op maatschappelijke integratie voldoet), 'aanvullende gezinsbijslag' (zoals aanvullend kinderbeijslag), 'financiële maatschappelijke dienstverlening' (zijnde maatschappelijke dienstverlening in de vorm van financiële steun) of 'gezinsbijslagen' (zoals kinderbeijslag, kraamgeld).

De tewerkstelling van mevrouw [...] via het O.C.M.W. kadert misschien wel in de sector van de maatschappelijke dienstverlening, doch heeft als uitsluitend doel mevrouw [...] werkervaring te laten opdoen om in de (nabije) toekomst een vaste tewerkstelling te kunnen bekomen.

De partner van de verzoekende partij ontvangt aldus geen financiële maatschappelijke dienstverlening. De partner van de verzoekende partij werkt teneinde een inkomen te bekomen.

De verwerende partij kan zich aldus niet beroepen op artikel 40ter, lid 1, derde streepje, 2° van de Vreemdelingenwet teneinde het inkomen uit arbeid waarover de partner van de verzoekende partij beschikt niet in rekening te brengen.

3.

De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt op een gewichtige manier genuanceerd in de rechtspraak.

In de zaak Chakroun oordeelde het Hof van Justitie dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie.

De verwerende partij is aldus verplicht een behoeftenanalyse te maken van het gezin.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij een behoeftenanalyse heeft verricht. De verwerende partij heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

4.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de verzoekende partij en mevrouw [...] hun recht op een gezinsleven niet kunnen uitbouwen.

Overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M. heeft een ieder recht op zijn familie- en gezinsleven.

De verzoekende partij heeft een stabiel en duurzame relatie met mevrouw [...]. Zowel de verzoekende partij als mevrouw [...] zien hun toekomst samen. Zij wensen - op een normale manier - hun toekomst verder uit te bouwen. Een legaal verblijfsstatuut voor de verzoekende partij is hierbij onontbeerlijk.

Overeenkomstig artikel 8, lid 2 E.V.R.M. kan er slechts inmenging van enig openbaar gezag toegestaan worden in de uitoefening van het dit recht, 'dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen'.

De beslissing van de verwerende partij om aan de verzoekende partij verblijfsrecht te weigeren, schendt artikel 8 E.V.R.M., aangezien er geen enkele reden voorligt, geput uit artikel 8, lid 2 E.V.R.M., die de inmenging in het recht op familie- en gezinsleven van de verzoekende partij en zijn partner verantwoordt.

Gelet op het feit dat de partner van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft, kan geenszins verwacht worden dat mevrouw [...] samen met de verzoekende partij naar Irak - oorlogsgebied (zie infra) - zou verhuizen teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden. Voor de verzoekende partij en mevrouw [...] is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven in Irak uit te oefenen. Aangezien in geen enkel ander land de verzoekende partij of mevrouw [...] onbeperkt verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin mogelijk om dit recht in een ander derde land uit te oefenen.

Voor de verzoekende partij en mevrouw [...] is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen."

3.2.1. Wat de ingeroepen formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Nu verweerder – onder verwijzing naar artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet – oordeelde dat de inkomsten uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de wet van 8 juli 1976) niet kunnen garanderen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in deze wetsbepaling, blijkt niet dat enige formele motivering betreffende een behoefteanalyse zich opdrong. Hiertoe wordt voor het overige verwezen naar de verdere bespreking van het middel.

3.2.2. Verzoeker diende, in functie van zijn Belgische partner met wie een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgesloten, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag wordt door het bestuur geweigerd omdat verzoeker zou hebben nagelaten aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Het is niet betwist dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag stukken voorlegde betreffende inkomsten van de Belgische partner afkomstig van een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976.

Verweerder stelt dat inkomsten uit een dergelijke tewerkstelling niet garanderen dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de duur van een dergelijke tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die de betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen en dit soort arbeidscontact in wezen een vorm van aanvullende bijstand is.

Verzoeker benadrukt dat zijn partner inkomsten heeft uit werk. Hij stelt dat de inkomsten uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976 niet te beschouwen zijn als leefloon, aanvullende gezinsbijslag, financiële maatschappelijke dienstverlening of gezinsbijslag.

De Raad merkt op dat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen rekening wordt gehouden met *“hun aard en regelmatigheid”*. Op grond van deze bepaling is het verweerder aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, in casu inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, in casu het gegeven dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976 slechts tijdelijk zijn omdat

deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering.

Wat de aard van de inkomsten betreft, stelde verweerder vast dat het inkomsten zijn uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976. Deze bepaling luidt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

[...]”

De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel erin bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of om hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die, zoals verweerder aangaf, gelimiteerd is in de tijd. Het betreft aldus een vorm van sociale bijstand door het OCMW dat tijdelijk zelf als werkgever optreedt. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Het betreffen middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die slechts tijdelijk kunnen worden genoten en die niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c): *“que l'article 60 de la loi précité recouvre bien une forme d'aide sociale attribuée par le CPAS agissant lui-même comme employeur temporaire, ce qui suffit à exclure cette forme d'aide des moyens de subsistance, conformément à l'alinéa trois, 2°, de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980”*).

Verweerder stelt voorts terecht vast dat *“De duur van deze tewerkstelling nooit langer [is] dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen.”* Hiermee geeft verweerder aan dat de inkomsten die de partner van verzoeker op het ogenblik van het treffen van de beslissing tot weigering tot verblijf geniet bovendien niet als stabiel of regelmatig kunnen worden beschouwd, omdat de wet zelf een tijdslimiet plaatst op tewerkstelling door het OCMW waaruit de inkomsten van de partner van verzoeker worden gegenereerd.

Verzoeker betoogt dat een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976 voornamelijk tot doel heeft werkervaring te laten opdoen opdat nadien een tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt kan worden gevonden. De Raad merkt evenwel op dat de vraag of het familielid na afloop van de betreffende tewerkstelling in het normale arbeidscircuit terecht zal kunnen op het ogenblik van de beoordeling door het bestuur een hypothetisch gegeven betref. Zelfs ingeval de partner na afloop van de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976 verder gerechtigd zal zijn op een werkloosheidsuitkering dringt de vaststelling zich op dat een dergelijke uitkering overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet slechts in aanmerking kan worden genomen voor zover de partner actief werk zoekt. Dit gegeven is eveneens hypothetisch en blijkt in casu niet.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden vastgesteld dat verweerder foutief of kennelijk onredelijk handelde waar hij in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden oordeelde dat de inkomsten uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976 niet garanderen dat het te vervoegen gezinslid beschikt over de vereiste stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden.

Verzoeker stelt voorts – met verwijzing naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie – dat een behoefteanalyse had moeten worden doorgevoerd. Verzoeker weerlegt met zijn betoog evenwel niet dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 niet aantoonde dat zijn partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er werd reeds vastgesteld dat de aangetoonde inkomsten die de Belgische partner geniet in wezen geheel voortkomen uit het sociale bijstandstelsel en dat de vraag of de Belgische partner na afloop van de tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 ofwel werk zal vinden op de reguliere arbeidsmarkt ofwel een werkloosheidsuitkering zal genieten die wel kan worden meegerekend overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij vast dient te staan dat de partner actief werk zoekt, ten tijde van het nemen van de beslissing hypothetisch was. Gelet op deze vaststellingen ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals vereist met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Voormelde voorwaarde vervat in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft net tot doel te vermijden dat het vervoegde gezinslid ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel en hiertoe worden in wezen geen bestaansmiddelen voorgelegd. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, met toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende aldus in casu geen verdere “*behoefteanalyse*” te doen. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden enkel vaststelt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij bij zijn aanvraag voorhield dat zou zijn voldaan aan de gestelde verblijfsvoorwaarden in de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. De ingeroepen inmenging in het gezinsleven en dreigende scheiding van zijn partner vloeien in wezen voort uit het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten dient evenwel te worden geacht impliciet doch zeker te zijn opgeheven en dit gelet op het attest van immatriculatie dat verzoeker op 3 april 2014 ontving. Aldus ligt niet langer een verwijderingsmaatregel voor. Nu verzoeker hangende zijn meervoudige asielaanvraag gerechtigd is tijdelijk op het grondgebied te verblijven, blijkt niet dat hij nog een actueel belang heeft bij het inroepen van een niet-geoorloofde inmenging in zijn gezinsleven. Een mogelijke dreigende scheiding van zijn partner of schending van artikel 8 van het EVRM en het hierin vervatte proportionaliteitsbeginsel is actueel niet langer aan de orde (cf. RvS 15 april 2014, nr. 10.426 (c)).

3.2.5. Het middel kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS